

ra tributum esse, ut se vitam, corpusque tueatur, declinetque ea, quæ nocitura videantur, ac omnia quæcunque ad viuendum sunt necessaria, inquirat ac paret. Cùm igitur nostra propria longæuitas, & vitæ prolongatio nobis tam recommendata, quid quæso obest, ut non eadem conseruationem in proximum exerceamus! siquidem quod nobis non volumus fieri, alteri ne faciamus, & contra, lex sit, sicuti & imprimis sacra pagina dicitur, diliges proximū tuum perindè atq; te ipsum. Quis nunc sodes est tā rationi alienus imò impius, qui & animā simul cum corpore suo sepeliri cupiat? Lectionē nobis prælegunt beluæ, quæ minimè corpora, eiusdem speciei, suorum proximorum (altercationes hîc omitto) derelinquunt atque deiciunt. exempla non desunt, ac quotidiana obseruatio satis testatur; hæc ista serio cùm obseruāt. Quid Homini faciendum! qui maximè ab istis differt, ut idem Cic. prædicto in loco euidenter distinguit, dùm dicit, hominem & beluam in eo differre, quod hæc tantum, quantum sensu mouetur, ad id solūm quod adest, quodque præsens est, se accommodat, paululūm admodūm sentiēs præteritum aut futurum: homo autem, qui rationis est particeps, consequentia cernit, principia & causas rerum videt, earūque progressus, & quasi antecessiones non ignorat, similitudines comparat, & rebus præsentibus adiungit, atq; annectit futuras, facile totius vitæ cursus videt, ad eandemq; degendā præparat res necessarias. Quod si itaque hæc penitiūs, uti par esset, perpenderentur, non tā varia incommoda